

Astăzi, Duminică, 27 Aprilie, 2025
Sf. Ap. Simeon, rudenia Domnului,
episcopul Ierusalimului
Duminica a II-a după Paști
(a Sf. Apostol Toma)

Psalmul 146

⁵ Mare este Domnul nostru și mare
Îi este tăria și priceperii Sale nu-i
este hotar.

Psalmul 134

³ Lăudați-L pe Domnul, că este
bun, cântați numelui Său, că este
bun;

Faptele Apostolilor 5

¹² Iar prin mâinile apostolilor se
faceau multe semne și minuni în
popor; și toți erau într'un cuget în
pridvorul lui Solomon.

¹³ Și nimeni dintre ceilalți nu în-
drăznește să li se alăture, dar popo-
rul îi preamărea.

¹⁴ Și din ce în ce mai mult se adău-
gau cei ce credeau în Domnul,
mulțime de bărbați și de femei,

¹⁵ încât scoteau pe cei bolnavi în
ulițe și-i puneau pe paturi și pe
tărgi pentru ca, atunci când vine
Petru, măcar umbra lui să um-
brească¹ pe vreunul din ei.

¹ În limbajul noutestamentar, verbul „a umbri” semnifică acțiunea prin care Dumnezeu Își exercită puterea sau Își revărsă harul asupra uneia sau mai multor persoane umane. În cazul de față, prin Petru; în cazul Fecioarei Maria, prin Duhul Sfânt (Lc 1, 35); în cazul

¹⁶ Și se aduna și mulțimea din
cetățile dimprejurul Ierusalimului,
aducând bolnavi și bântuiți de du-
huri necurate, și toți se vindecau.

¹⁷ Și sculându-se arhiereul și toți
cei împreună cu el – cei din nea-
mul saducheilor –, s'au umplut de
invidie.

¹⁸ Și au pus mâna pe apostoli și
i-au aruncat în temnița obștească.

¹⁹ Dar în timpul nopții un înger al
Domnului a deschis ușile temniței
și scoțându-i afară, le-a zis:

²⁰ „Mergeți și stați drept și grațiți-i
poporului în templu toate cuvin-
tele Vieții acesteia²”.

Ioan 20

¹⁹ Deci, fiind seară în acea zi
de'nțai a săptămânii, și ușile fiind
încuiate acolo unde ucenicii erau
adunați de frica Iudeilor, a venit
Iisus și a stat în mijloc și le-a zis:
„Pace vouă!”

²⁰ Și zicând acestea, le-a arătat
mâinile și coasta Sa. Deci s'au
bucurat ucenicii văzându-L pe
Domnul.

²¹ Atunci Iisus le-a zis iarăși: „Pace
vouă! Așa cum Tatăl M'a trimis pe

schimbării la față, printr'un nor luminos
(Mt 17, 5; Mc 9, 7).

² Viața cea nouă, de sub Har, princi-
palul obiect al predicii apostolice.

Mine, tot astfel și Eu vă trimit pe voi”.

²² Și zicând acestea, a suflat asupra lor și le-a zis: „Luați Duh Sfânt!,

²³ căroră le veți ierta păcatele, li se vor ierta; căroră le veți ține, ținute vor fi”.

²⁴ Dar Toma, unul din cei doisprezece, cel numit Geamănul, nu era cu ei când a venit Iisus.

²⁵ Deci i-au zis ceilalți ucenici: „L-am văzut pe Domnul!” Dar el le-a zis: „Dacă nu voi vedea eu în mâinile Lui semnul cuielor și dacă nu-mi voi pune degetul meu în semnul cuielor și dacă nu-mi voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede”.

²⁶ Și, după opt zile, ucenicii Săi erau iarăși înlăuntrul, și Toma împreună cu ei. Și a venit Iisus, ușile fiind încuiate, și a stat în mijloc și a zis: „Pace vouă!”

²⁷ Apoi i-a zis lui Toma: „Adu-ți degetul tău încoace; și vezi mâinile Mele; și adu-ți mâna ta și pune-o în coasta Mea; și nu fi necredincios, ci credincios!”

²⁸ Răspunzând Toma, I-a zis: „Domnul meu și Dumnezeuul meu!”

²⁹ Iisus i-a zis: „Pentru că M'ai văzut, ai crezut; fericiți cei ce au crezut fără să fi văzut!”

³⁰ Și încă multe alte minuni a făcut

Iisus în fața ucenicilor Săi, care nu sunt scrise în cartea aceasta.

³¹ Iar acestea s'au scris, pentru ca voi să credeți că Iisus este Hristos, Fiul lui Dumnezeu; și, crezând, viața să aveți întru numele Lui.³

Tâlcuire

„Domnul meu și Dumnezeuul meu!”, a strigat Sfântul Apostol Toma. Simțiți, oare, cu câtă putere s-a agățat el de Domnul și cât de strâns Îl ține?

Cel care se înecă ține mai strâns scândura prin care nădăjduiește să se izbăvească de moartea în valuri. Să mai adăugăm că cel ce nu-L are astfel pe Domnul față de sine și nu este astfel față de Domnul, acela încă nu crede în Domnul așa cum se cuvine. Noi spunem „Domnul Mântuitorul”, înțelegând prin asta că El este Mântuitorul tuturor; iar Toma zice: „Domnul Mântuitorul meu”. Cel care spune: „Mântuitorul meu”, acela simte mântuirea ce vine de la El, iar simțământul mântuirii este împreunat cu

³ *Sfânta Scriptură* versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

simțământul pierzaniei din care îl scoate Mântuitorul pe cel mântuit. Atunci când omul, care prin firea lui e iubitor de viață, își simte pierzarea aproape, știind că singur nu se poate mântui, se simte îndemnat să-L caute pe Mântuitorul. Atunci când Îl află și simte puterea mântuirii ce vine de la Dânsul, se apucă de El cu tărie și nu vrea să se desprindă de Dânsul, de-ar fi și omorât pentru asta. Întâmplări de acest fel nu numai că sunt închipuite cu mintea, ci sunt și trăite în fapt în viața duhovnicească a creștinului. După aceea, atât credința lui, cât și unirea cu Hristos devin din ce în ce mai puternice, ca viața sau ca moartea. Un om aflat în această stare strigă fără fățarnicie: „Domnul meu și Dumnezeuul meu!”⁴

⁴ Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*.